

Phần 3

Chương 9

Am thanh giống như con mèo con liếm bột nhão, trong bầu không khí yên tĩnh này lộ vẻ cực kỳ mê người, Tử Thời nghe thấy giọng nói này đến từ trong cơ thể cô, cả người mình cũng như nhũn ra, nhào vào trong ngực của anh nhỏ giọng xin anh đừng trêu chọc nữa, cô sắp chết rồi... Anh cũng thật sự ngừng lại, còn rút tay ra khỏi nơi đó của cô.

Nhưng ngay sau đó lại giơ ngón tay ướm át ấy lên trước mặt cô cho cô nhìn - Tử Thời sững sờ, thẹn thùng gần như muốn ngất đi ngay tại chỗ, hai tay che kín khuôn mặt đỏ bừng.

Con thỏ nhỏ xấu hổ cả người run rẩy, rụt người vào trong ngực anh, Thịnh Thừa Quang không chống đỡ được sự mềm mại chân thực trong lòng, hôn nhẹ lên tóc mai ướm đắm mồ hôi của cô, vui vẻ không thôi cười nhẹ: “Rất ngoan!”

Tử Thời che mặt nghe thấy vậy, thần hồn điên đảo nghĩ: Như vậy... Rất ngoan ư? Cô ngoan ngoan như vậy, anh sẽ thích sao?

Lúc này, Thịnh Thừa Quang hé môi ngậm lấy vành tai của cô, hơi thở nóng bỏng phả vào trong tai của cô, tràn đầy ý tứ ám chỉ: “Trở về phòng nhé? Được không?”

Tử Thời che mặt, lại từ từ gạt đầu, bị anh kéo tay ra hôn lên môi, Thịnh Thừa Quang vừa hôn cô vừa cởi quần áo của cô, hai người quần quýt không rời hôn đến cửa phòng thì Tử Thời đã bị anh lột sạch chỉ còn lại một chiếc quần lót màu trắng vương ở một bên trên đùi.

Stịnh Thừa Quang đá văng cửa phòng ngủ, bế cô vào trong đặt xuống giường, anh cúi người đè lên người cô, đưa tay tách đùi cô ra, lưu loát chen người vào giữa hai chân cô.

Thân thể cô gái nhỏ mềm mại trắng như tuyết, người bên dưới anh đã xấu hổ thành một màu hồng ngon miệng, hai bắp đùi nhỏ bé càng cố sức muốn khép lại, lại chỉ có thể kẹp chặt lấy eo của anh. Tay Thịnh Thừa Quang đang xoa phía dưới của cô giúp cô thích ứng, bị cô kẹp lấy, cố ý cười cô: “Đừng có gấp, anh tới ngay.”

Lúc này anh chỉ đưa hai ngón tay vào trong, nơi đó cũng đã chặt đến không thể động đậy, vốn là định còn muốn cọ sát thêm một lúc, thế nhưng không biết nha đầu này nghĩ cái gì, nghe anh nói thế lại đột nhiên chủ động hôn lên, đầu lưỡi mềm mại không lưu loát đưa vào trong miệng anh, nhẹ nhàng liếm lấy răng anh, đầu óc Thịnh Thừa Quang nóng lên, cũng không đoái hoài tới cô vẫn còn đang rất chặt chẽ, nâng lấy nơi ấy của mình cọ xát nơi ấy của cô mấy cái, hạ eo xuống tiến vào.

Giống như... giống như chạm vào nước đậu hủ non mềm vậy, nhưng không có vỡ, mềm - mịn - trơn - non bọc chặt lấy, cảm giác đuôi đốt sống liên tiếp kêu lên răng rắc, cả người cũng giống như bị điện giật, cảm giác sáng khoái cũng giống như sắp xuất hồn vậy, hận không thể tàn bạo giết chết cô ngay lập tức, lại rất muốn ăn sạch cô mới coi như là an tâm... Thịnh Thừa Quang ngẩng đầu, cuối cùng tìm về một chút lý trí thì phát hiện người dưới thân đã đau đến nỗi cả người rịn đầy mồ hôi.

Cô chịu đựng đến cả người phát run, nhưng lại không nói tiếng nào.

Trong lòng Thịnh Thừa Quang vừa nặng nề lại vừa ngọt ngào, vội cúi người hôn cô, nhẹ giọng thiết tha hỏi cô: “Bảo bối, đau lắm hả?”

Tử Thời được anh cưng chiều vâng đầu, phía dưới rõ ràng đau như là bị người ta xé rách, lại dùng sức lắc đầu.

Nhưng Thịnh Thừa Quang bị chặt chẽ của cô không thể cử động, làm sao lại không biết cô khó chịu chứ? Nhìn cô gái trẻ mười tám tuổi dưới người mình ép dẹt toàn, trong lòng Thịnh Thừa Quang rốt cuộc không đành lòng.

Anh hôn nhẹ cô, lật người cô lại, để cho cô nằm úp trên giường.

Anh lại lần nữa cúi người đi vào, vật kia của anh cách cái mông nhỏ đang vênh lên của cô đẩy mạnh vào giữa hai đùi cô, có trở ngại khoảng cách, so với tư thế mặt đối mặt mới vừa rồi có lẽ kém hơn nhiều, cũng làm cho cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Như thế này Thịnh Thừa Quang vẫn còn sợ cô nhịn đau không chịu nói, duỗi ngón tay đưa vào trong miệng cô, cất giọng dịu dàng dụ dỗ cô: “Lúc đau thì cắn anh.”

Nhưng Tử Thời làm sao sẽ cắn anh? Trong miệng bị nhét một ngón tay, cô vụng về hút mút lấy, trái lại kích thích Thịnh Thừa Quang trên người cô càng thêm kịch liệt.

Trong tiếng thở gấp hỗn loạn mê người, Tử Thời chịu không biết bao lâu, người trên người mình bỗng dùng hết sức va chạm vào cô, như long trời lở đất vậy, Tử Thời bị anh va chạm eo cũng sắp gãy, không nhịn được ngậm lấy ngón tay của anh gọi “umh umh umh” ...Loáng thoáng, cô nghe được anh không ngừng gầm nhẹ bên tai cô, sau đó đột nhiên bị anh ôm chặt, cảm giác được ôm chặt khiến tâm trí Tử Thời gặp ghèn, chỉ cảm giác trong người mình vừa nóng lại vừa đầy... Một lát sau thì cái gì cũng không biết.

Thịnh Thừa Quang thông cảm cô mới biết mùi đời, không có hưởng thụ nhiều, dùng tốc độ mất hồn kết thúc trận này, sau khi trải qua trận linh hồn thoát xác này, anh lấy lại tinh thần, sợ mình quá nặng nề ngạt cô, vội vàng ôm cô từ dưới người ra, nhưng ôm đến trong tay lại cảm giác người cô mềm nhũn, có cái gì đó bất thường - anh nhìn chăm chú, vẻ mặt cô gái đỏ ửng, đã ngủ thiếp đi.

Tử Thời ngủ thẳng đến hơn mười một giờ đêm mới thức dậy.

Vừa rồi ngủ quá sâu, sau khi tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn không thể phân biệt được đây là đâu, trong phòng quá tối, cô mơ mơ màng màng muốn ngồi dậy bật đèn.

Vừa chuyển động eo và chân đều đau không thôi, cô rên một tiếng, lập tức có cánh tay vắt ngang, cường thế ôm eo của cô kéo trở lại.

Tử Thời kinh ngạc mở to hai mắt, trong bóng tối chỉ có ánh mắt của anh là sáng lên, cô nhìn đôi mắt ấy nhận ra anh, đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại xấu hổ vùi vào trong lòng anh.

“Dậy rồi sao? Có phải đói bụng rồi phải không?” Thịnh Thừa Quang ngữ cật giọng lười biếng, nghe ra rất mỉa mai.

Tử Thời cũng không có nghe rõ anh nói cái gì, ôm lấy eo của anh hạnh phúc “ừm” một tiếng.

“Đề anh đi làm chút gì đó cho em ăn!” Anh nói xong liền ngồi dậy, Tử Thời vội vàng ôm chặt anh, “Không muốn không muốn! Chờ một chút!”

Thịnh Thừa Quang gỡ cô từ bên hông ra rồi ôm lấy cô, gạt mái tóc rối trên mặt của cô ra, hôn lên trán cô một cái, kiên nhẫn hỏi: “Sao vậy?”

Tử Thời vẫn còn xấu hổ, không dám nhìn anh, ôm lấy cổ của anh ghé vào bên tai anh hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Thịnh Thừa Quang đưa tay cho cô xem đồng hồ: Mười hai giờ kém một phút.

Thật tốt quá! Tử Thời ôm lấy cánh tay anh không cho anh đi, đôi mắt chờ đợi kim giây di chuyển qua một vòng, trong lòng lặng lẽ đếm ngược.

“3, 2, 1.” Cô cẩn thận đếm ngược, “Oh... Sinh, nhật, vui vẻ!”

Hóa ra là vì việc này... Thịnh Thừa Quang dở khóc dở cười, vừa cảm thấy cô ấu trĩ, nhưng trong lòng lại cũng không cảm thấy chán ghét, hôn cô nói tiếng “Cảm ơn”, anh lắc lắc cánh tay bị cô ôm lấy, “Bây giờ có thể để anh đi làm đồ ăn cho em rồi chứ, Tử Thời Đại Đại?”

Tử Thời buông tay ra, xấu hổ chui vào trong chăn, còn kéo chăn che phủ đầu.

Thịnh Thừa Quang tùy tiện mặc chiếc quần dài vào rồi liền đi ra ngoài.

Đi vào trong bếp, anh đánh trứng gà trước xong rồi tráng một lớp vỏ trứng mỏng trong chảo, sau khi lấy ra khỏi chảo và cắt lớp trứng mỏng thành những sợi nhỏ, anh nhanh chóng lấy một cái bát và vằn thắn đông lạnh, trong tủ lạnh còn có rong biển và tôm, lại nhỏ hai giọt dầu mè vào trong súp, một bát rong biển, tôm, vỏ trứng mỏng và vằn thắn mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Tử Thời bị anh quán chăn ôm trên đùi, ăn vài miếng vằn thắn vừa nóng lại vừa thơm, cô ấm từ tim đến dạ dày, hưởng thụ mà nheo mắt lại, thúc giục anh: “Anh cũng ăn đi!”

Thịnh Thừa Quang lại thổi nguội chút, đút cho cô ăn, anh nhân cơ hội trộm hương, cất giọng trầm thấp mê người bên tai cô: “Không cần, vừa rồi anh ăn rất no rồi.”

Trong phòng ngủ lúc này đã được bật đèn, trên bả vai trần rắn chắc của anh, một vài vết đỏ đáng ngờ vẫn còn ẩm ướt, Tử Thời nuốt “ừng ực” tất cả vằn thắn, vội vàng nói mình no rồi.

Vì đề nói lảng sang chuyện khác, cô hỏi anh: “Đúng rồi! Nhất Nhất nói tối hôm nay Tạ Gia Thụ cố ý làm party sinh nhật cho anh, anh không đi không sao chứ?”

“Đừng đề ý đến cậu ta.” Thịnh Thừa Quang im lặng, giọng nói đột nhiên lạnh nhạt vài phần: “Còn em? Đã trễ thế này người nhà em không lo lắng cho em sao? Cần anh đưa em về ngay bây giờ không?”

Tử Thời sừng sốt, “... Không cần... không..”

Thịnh Thừa Quang đề cái bát vằn thắn trên tủ đầu giường, ôm cô đối mặt với anh, lại hỏi: “VẬY CÓ MUỐN GỌI ĐIỆN VỀ NÓI MỘT TIẾNG KHÔNG?”

Tử Thời cúi thấp đầu không nhìn anh, cũng không lên tiếng, Thịnh Thừa Quang cũng không hỏi nữa. Yên tĩnh giống như một tảng đá nặng đè trong lòng người.

Một ngày này của Tử Thời quả thực là trôi qua quá chấn động lòng người, bây giờ ngồi trong lòng ngực ấm áp của anh như vậy, cô chợt cảm giác được một loại cảm xúc nào đó tựa như chấn nản.

Ngây ngô dại dột nhiều năm như vậy, hôm nay có người này ngay trước mắt, lòng cô bắt đầu cảm thấy như chưa đủ, bắt đầu chán ghét những thứ ngây ngô dại dột đó.

Có thể... nói cho anh biết hay không đây?

Anh đối với cô tốt như vậy, sao cô phải tiếp tục giấu giếm anh chứ?

Không gạt được.

“Em sống một mình,” cô đột nhiên nhẹ giọng nói: “Trong nhà của em cũng chỉ có một mình em.”

“Ừ.” Thịnh Thừa Quang không có biểu hiện ra chút dáng vẻ ngạc nhiên gì.

“Em chưa từng gặp qua mẹ em, chưa từng có... Bố của em cũng không thường về... Có khi một năm chỉ tới một lần.” Cô nói tới đây, âm thanh cũng đã run run, giọng nói lại bình tĩnh, giống như là nói đến chuyện của người khác vậy, “Em cũng không biết tên em là gì, ‘Tử Thời’ là bà ở cách vách đặt cho em, bà nói lúc còn bé lần đầu tiên em được đưa đến nhà là hơn mười một giờ khuya, cho nên đặt là... Tử Thời.”

Cô nói xong tay chân lạnh run, máu cả người giống như đã đông lại. Người ôm lấy cô lúc này lại từ từ dùng sức ôm chặt cô hơn... Lòng bàn tay ấm áp của Thịnh Thừa Quang, từ từ xoa trên lưng cô.

“Đáng thương...” Anh hôn vành tai cô, nhẹ giọng thở dài.

Nước mắt tràn mi mà ra, Tử Thời dựa vào trong ngực anh lặng lẽ chảy nước mắt, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Cô chưa bao giờ biết khóc thút thít lại là một chuyện ấm áp như vậy.

Cô bắt đầu nói thao thao bất tuyệt, từng chuyện, từng chuyện, nhưng thật ra thì cũng không có bao nhiêu chuyện - cô không có tên, không có ngày tháng năm sinh chính xác, không có đi học... Cô chỉ có một căn nhà và một số tiền lớn, chỉ có Phùng Nhất Nhất là người bạn duy nhất của cô, còn có một bà cụ cách vách thỉnh thoảng cùng cô trò chuyện trong sân.

“Em không có hỏi qua bố của em sao?” Giọng của Thịnh Thừa Quang có chút trầm trầm.

“Đã hỏi...” Tử Thời nói xong, lại im lặng.

Đã hỏi nhưng vẫn không biết, lại không có được câu trả lời. Thịnh Thừa Quang ôm lấy cô ngồi trong bóng tối, từ từ nhắm mắt lại, lạnh lẽo tỏa ra bốn phía.

“Tử Thời,” anh nhắm mắt lại cất giọng trầm thấp nói bên tai cô, “Sau này, ngày sinh nhật của em giống như của anh, cũng là ngày hôm nay.” Người trong lòng hơi động đậy, anh ôm chặt không cho cô động đậy, cường thế lại dịu dàng nói với cô: “Sinh nhật vui vẻ!”

Chương 10

Trái qua mười tám năm, “Sinh nhật vui vẻ” là câu đầu tiên.

Tử Thời ngây người nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: Người như anh thế này, có phải ông trời đền bù cho cô hay không đây?

Thịnh Thừa Quang, có phải dùng mười tám năm ngây ngô dại dột đó của cô để đổi lấy hay không?

Nếu quả thật là như vậy... Rất có lời!

Tử Thời nhắm mắt lại, lẳng lặng dựa vào trong lòng của anh.

Lưng cô dán vào lồng ngực của anh, hai thân thể hai nhịp đập dần dần tương hợp, có một trái tim cùng với một trái tim khác cùng nhịp đập.

“Thịnh Thừa Quang...” Giọng của Tử Thời nhẹ như là nằm mơ, “Cảm ơn anh.”

Cám ơn anh đã cho em một cái sinh nhật, sau này mỗi lần đến Tử Thời em không cần lại ảo tưởng hôm nay là không phải.

Cám ơn anh, để cho em trùng sinh một lần nữa.

Vào giờ phút này lòng Thịnh Thừa Quang tràn đầy triu mến, không ngừng hôn nhẹ lên trên gò má của cô, nỉ non hỏi cô: “Em muốn quà sinh nhật là gì?”.

Cô lắc đầu, cô không muốn gì cả, được anh giữ trong ngực âu yếm ôm hôn như thế này... không có quà tặng nào hạnh phúc hơn thế này, cô đã thỏa mãn rồi.

Thịnh Thừa Quang biết cô ngớ ngẩn, cô giống như một tờ giấy trắng, anh tiện tay vẽ bừa lên một màu bất kỳ, đối với cô đều là màu sắc rực rỡ.

Thật đáng thương, trong đáy lòng anh hoặc ít hoặc nhiều có chút không đành, dịu dàng dỗ dành cô nói: “Lúc sinh nhật có thể nhận ba điều ước, em giấu một điều trong lòng, còn hai điều còn lại bây giờ nói cho anh biết”.

Tử Thời dễ dụ như vậy, anh nói gì cô cũng đều làm theo, cô ngoan ngoãn nghiêm túc nghĩ, sau đó nói cho anh biết: “Vây... Em muốn đi một nơi rất xa. Em muốn ngồi máy bay.”

Vì cô không biết thông tin thân phận của mình, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng ngồi máy bay. Cho đến bây giờ, nơi cô đã từng đi xa là tỉnh bên cạnh thành phố C, xe buýt công cộng năm giờ mới đến, cô không có chứng minh thư không thể ở khách sạn, chỉ có thể đi về trong ngày, sau khi xuống xe ở trạm xe thành phố C thì ăn hai xiên Kantō hàm⁽¹⁾, sau đó năm giờ ngồi xe buýt trở về.

Thịnh Thừa Quang thở dài một cái, ôm cô chặt hơn một chút, thấp giọng hứa với cô: “Được, sau này anh dẫn em đi.” Anh vuốt ve mái tóc dài mềm mại của người trong ngực, “Chờ chuyện lần này kết thúc... Anh dẫn em đi máy bay đến một nơi rất xa, đi NaUy đi, hoặc Phần Lan, chúng ta xem cực quang”.

“Cực, quang,” Tử Thời nhẹ giọng lặp lại, “Cực quang là... ánh sáng ban đêm, đúng không?”

“Ừ.”

“Thật không?” Trong bóng tối, cô mở to hai mắt, “Ban đêm thật sự sẽ có ánh sáng sao?”

“Có chứ,” Thịnh Thừa Quang bị câu hỏi ngớ ngẩn của cô chọc cười, “Hơn nữa còn rất đẹp rất đẹp. Đến lúc đó chúng ta cùng đi xem.”

Anh cất giọng âm áp hứa hẹn, Tử Thời lại không trả lời. Vòng tay qua ôm chặt lấy eo của anh, cô dán vào trong ngực anh, từ từ nhắm mắt lại.

Ở đêm khuya này, có người ôm nhau triền miên, cũng có người đang nổi trận lôi đình. Tạ Gia Thụ dày công tổ chức buổi party sinh nhật long trọng, nhân vật chính của buổi sinh nhật lại không có tới. Khách khứa lẻ tẻ, đại thiếu Tạ tức giận nổi cơn tam bành.

Cậu không cho trợ lý 24/24 của cậu đi, ra lệnh cho cô ấy ở lại xem cậu nổi giận.

Hội trường được bài trí số tiền lớn bị đập nát thành một mớ hỗn độn, đại thiếu Tạ hung hăng trút ra cơn tức giận này, hung thần ác sát đứng trong một mớ hỗn độn thờ hồn hển. Tóc quăn xinh đẹp rũ xuống, cậu tức giận thổi nó lên.

Đảo mắt, thấy người trong góc co rúc hai tay đang ôm đầu, không thèm nhìn cậu, khoe mắt Tạ Gia Thụ giựt giựt, xông về phía của cô ấy gầm lên giận dữ: “Con mẹ nó, cô không thể chạy tới khuyên nhủ tôi sao?!”

Không nhìn thấy tiểu gia rất tức giận? Còn không nhanh sang đây dỗ dành tiểu gia vui vẻ!

Phùng Nhất Nhất kiên định ôm chặt lấy đầu, chỉ sợ ma đầu tức giận vạ đến cá dưới ao. Nhưng càng như vậy Tạ Gia Thụ càng không buông tha cho cô, đi tới đưa tay lôi cô dậy, Phùng Nhất Nhất lại sợ cậu túm gầy tay cô, liền vội xin tha: “Buông tay buông tay! Nhẹ một chút nhẹ một chút! Thôi nào, nếu không thì tôi thổi cho anh nghe một bài nhé?”

“Cô chỉ có một bài, cô cảm thấy bây giờ thích hợp để cho tôi nghe sao?” Tạ Gia Thụ cười lạnh liên tục.

“Tôi còn biết bài khác đấy!” Cố ý học là vì tối nay! Phùng Nhất Nhất vội vàng khoe cái mình tưởng là mới lạ nói: “Bài chúc mừng sinh nhật!”

Xi! Hung hăng đâm một dao vào trên vết thương vừa mới cầm máu của Tạ Gia Thụ... Ma vương ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ!

Tức giận bắt đầu vây quanh, Tạ Gia Thụ giọng căm hận nói: “Vào lúc này nhất định là anh ấy ở cùng với con gấu kia rồi!”

Phùng Nhất Nhất sợ cậu giận chó đánh mèo sang Tử Thời, vội vàng cung cấp tình báo giải vây cho bạn tốt nói: “Không thể nào? Hình như bọn họ chia tay rồi! Tử Thời cũng không biết ngày sinh nhật của ông chủ, ông chủ cũng không có mời cô ấy tới party tối nay mà!”

“Cắt! Anh ấy làm sao có thể mời cô ấy đến nơi này!” Tạ Gia Thụ buột miệng nói, chợt dừng lại một chút, nhướn mày: “Cô mới vừa nói cái gì? Bọn họ chia tay rồi sao?!”

Phùng Nhất Nhất gật đầu, Tạ Gia Thụ liền nhảy cẫng lên!

Cậu lập tức vui vẻ bấm gọi điện thoại cho Tử Thời, cũng không thèm quan tâm nửa đêm canh ba cô có ngủ hay chưa.

Trái lại điện thoại liền được bắt máy, chỉ là giọng nói trầm thấp khàn khàn của đối phương khiến cả người Tạ Gia Thụ hơi run rẩy: “Anh Thừa Quang?!” Cậu không dám tin lấy điện thoại di động xuống xác nhận dãy số mình vừa bấm gọi, lại nhìn chiếc đồng hồ rơi trong góc, Giờ này... hai người bọn họ ở cùng nhau sao?!

Tạ Gia Thụ trợn tròn mắt.

“Đã trễ như thế này cậu tìm cô ấy có chuyện gì?” Giọng của Thịnh Thừa Quang rất là không thân thiện, “Cô ấy đang ngủ.”

“Hai người các anh... Ngủ sao?!” Tạ Gia Thụ khó khăn thốt ra một câu.

Nhưng Thịnh Thừa Quang hoàn toàn không có ý giải thích với cậu, “ừ” một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Phùng Nhất Nhất vừa nghe được câu nói “Hai người các anh ngủ sao?!” kia, lại liên tưởng đến buổi chiều ông chủ gọi cô đến hỏi chuyện sau đó vội vàng đuổi theo... toàn thân cô liền dựng tóc gáy, biết chắc là đã gây họa, thừa dịp ma vương còn đang cầm điện thoại ngây người ở đó, cô dựa sát vào bên tường rón ra rón rén trốn ra bên ngoài.

Nhưng cô còn chưa có mò tới cửa, Tạ Gia Thụ nghiêng rặng nghiêng lợi chửi thề một câu, sai bước đi tới, liền túm lấy cô kéo đi ra ngoài...

Tạ Gia Thụ chọn một câu lạc bộ trên núi ở ngoài ngoại ô thành phố, lái xe từ nơi này vào thành phố, cho dù là hơn nửa đêm trên đường đi không có tình trạng kẹt xe cũng phải hơn ba tiếng.

Trái lại đại thiếu Tạ lại là một tay đua xe lão luyện, thế nhưng tốc độ xe vượt quá 80 khiến người ngồi bên cạnh sợ hãi mặt mày trắng bệch. Cho nên khi bọn họ về đến thành phố thì trời cũng đã sáng rồi.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Phùng Nhất Nhất thức trắng đêm, cả người đều khó chịu, Tạ Gia Thụ bỏ cô ở cửa tiểu khu nhà cô, cậu quay đầu xe hùng hổ chạy tới chỗ ở của Thịnh Thừa Quang.

Chỗ đó, ánh mặt trời buổi sáng đang chiếu rọi cả một bầu trời.

Đôi nam nữ cả đêm triền miên đang ôm nhau ngủ say, chuông cửa vang lên dồn dập, Thịnh Thừa Quang đưa tay bịt tai người trong lòng, vội về cô ngủ tiếp, mặc chiếc áo sơ mi của anh vào cho cô, anh mới xuống giường đi mở cửa.

Tạ Gia Thụ đứng bên ngoài mặt mày hung dữ, giống như một chú chó hung dữ theo dõi anh trước cuộc so tài.

Trên mặt Thịnh Thừa Quang vẫn còn lưu lại dáng vẻ lơ là mới vừa tỉnh ngủ, thản nhiên liếc nhìn cậu ta một cái, “Chuyện gì?”

“Anh thật sự ngủ với cô ấy sao?!” Tạ Gia Thụ tức giận đập lên cánh cửa gầm lên giận dữ.

“Yên lặng một chút.” Thịnh Thừa Quang nhú mày.

Tạ Gia Thụ nhẫn nhịn, âm thanh nhỏ lại một chút, nhưng giọng điệu vẫn rất tức giận: “Anh cũng quá rồi đấy! Mặc dù... Thật đúng là! Anh thật là quá đáng!” Cậu nói năng lộn xộn bày tỏ sự kinh ngạc và tức giận.

Lúc này Tử Thời từ trong phòng chạy ra, đầu tóc cô rối bù, dụi dụi mắt, vừa nhìn thì biết là vừa mới tỉnh ngủ. Chiếc áo sơ mi của Thịnh Thừa Quang mặc trên người cô trở thành chiếc váy dài đến đầu gối, phía trên cổ áo được cài một nút áo, vẫn lộ ra bờ vai trắng như tuyết, trên đó còn lưu lại một vài vết hôn đỏ mập mờ... Tạ Gia Thụ tròn tròn mắt!

Tử Thời sợ tới mức dừng bước lại. Thịnh Thừa Quang nghiêng đầu nói với cô: “Trở về phòng đi.”

Anh lên tiếng, Tử Thời quay người bỏ chạy, chỉ nghe thấy Tạ Gia Thụ ở chỗ cánh cửa nổi trận lôi đình găm lên giận dữ: “Cô chờ xem! Sau này cô sẽ khóc!”

Tử Thời một tay nín lấy cổ áo, lao đi như bay, lần đầu tiên trong đời len lén mắng chửi người khác trong lòng: Thần, thần kinh...

Sau đó Thịnh Thừa Quang là làm thế nào tống cổ Tạ Gia Thụ đi chỗ khác Tử Thời cũng không biết, lúc anh gõ cửa đi vào gọi cô ăn sáng thì Tạ Gia Thụ đã đi rồi, cô không hỏi, Thịnh Thừa Quang cũng không có nói.

Ăn sáng xong anh phải đi làm, lại thu xếp cho cô ở nhà để nghỉ ngơi. Tử Thời ngoan ngoãn ở nhà ngủ thêm, đến xế chiều lại nhận được điện thoại của Phùng Nhất Nhất, hôm nay Phùng Nhất Nhất cũng xin nghỉ để nghỉ ngơi, hẹn gặp cô, chỉ trích Tạ Gia Thụ.

Hai người hẹn uống trà ở một nơi như thường lệ, Phùng Nhất Nhất đề túi xuống liền bắt đầu thao thao bất tuyệt lên án rất nhiều tội của Ma vương, ngay cả Tử Thời chưa bao giờ nghị luận về người khác cũng nhin không được phụ họa mấy tiếng.

Nói ra đều là nước mắt, quả thực là một quyển sổ đầy đủ “Bệnh thần kinh của Tạ ma vương”!

Nhưng sau khi nói ra trong lòng liền thoải mái hơn nhiều, hai cô gái thảo luận về mái tóc quăn cùng với cách phối hợp quần áo đẹp đẽ của Tạ Gia Thụ, thoải mái và vui vẻ chuẩn bị kết thúc lần gặp mặt này, Tử Thời gọi người đến tính tiền.

Cô mở ví ra, thẻ tín dụng mà Thịnh Thừa Quang cho cô rơi “lạch cạch” trên bàn, Phùng Nhất Nhất tò mò cầm lấy nghiên cứu: “Cường hào! Đây có phải là tấm thẻ đen (black card) của nam chính trong truyền thuyết dùng đúng không hả?!”

Tử Thời cũng không biết.

Phùng Nhất Nhất liền lấy di động ra tra, sau khi tra được so sánh một chút, vui vẻ thốt lên một tiếng: “Đúng là thẻ đen! Rõ ràng là thẻ đen!” Cô lật qua xem, thấy phía sau tấm thẻ là chữ ký rồng bay phượng múa của Thịnh Thừa Quang, “Đây là của ông chủ cho cậu sao!”

Tử Thời không thể không đắc ý, vui vẻ gật đầu, “Anh ấy bảo tớ sau này đều xài tiền của anh ấy.”

“Nhưng...” cô tò mò hỏi Phùng Nhất Nhất: “Bởi vì màu sắc là màu đen cho nên gọi là thẻ đen sao?”

“Không có kiên thức!” Phùng Nhất Nhất khiển trách tác giả nhà cô, “Thẻ này là thẻ tín dụng của kẻ có tiền đây! Phí năm gần mười ngàn nhân dân tệ! Gọi là...” cô quên từ, cầm điện thoại lên đọc theo: “U, l, t, i, m, a!”

Đọc xong sau đó cô vô cùng đau lòng nhưc óc dạy dỗ Tử Thời: “Ai bảo cậu không xem đam mỹ! Tầm nhìn nông cạn! Cậu biết không! Trong sắc thịt tràn đầy thường thường sẽ có tấm thẻ này đây! Tiểu công anh ta nhất định là ném tấm thẻ này lên mặt tiểu thụ sau đó mới có thể cùng với tiểu thụ.”

“Cái đó...” Tử Thời yếu ớt ngắt lời, hỏi: “Nhưng tranh tứ vẽ là phim hoạt hình mà, trong rừng rậm lại không có thẻ tín dụng...”

Phùng Nhất Nhất trả lại thẻ cho cô, vui vẻ thúc giục: “Cậu kiểm tra lại một chút xem thẻ này có phải là thật hay không!”

Tử Thời lặng lẽ nhận lấy tấm thẻ thanh toán. Lúc cô ký tên một nét lại một nét ký ba chữ “Thịnh Thừa Quang”, Phùng Nhất Nhất nhìn thấy liền cảm khái nói: “Lời nói của ông chủ chúng ta thật đúng là sâu không lường được! Vừa ra tay chính là thẻ đen!” Cô chặc chặc than thở, nghĩ tới gì đó lại nói cho Tử Thời biết, nói: “‘Gấu’ của cậu đây, rõ ràng bản quyền cũng đã bán cho Thiên Thần rồi, nhưng mấy tháng nay trang web của chúng ta bỏ phí tuyên truyền còn nhiều hơn bên Thiên Thần kia cơ đấy!”

Hai cô gái đều là hồn nhiên ngây thơ, Phùng Nhất Nhất không chút để ý nói, Tử Thời nghe xong chỉ cảm thấy tự hào, gật đầu vui vẻ nói: “Ừ! Anh ấy rất lợi hại!”

Cô rất là vui, giọng nói khó tránh kiêu ngạo và thỏa mãn, sắc thịt tràn đầy khiến bạn đọc giả trung thực Phùng Nhất Nhất liền nghĩ sai, lập tức dùng ánh mắt vừa gian ác lại vừa mập mờ nhìn về phía bạn tốt... Tử Thời từ từ cúi đầu, đỏ mặt.

Phùng Nhất Nhất chân thành khuyên nhủ: “Người bạn trẻ, buông thả dục vọng tổn hại sức khỏe đấy!”

Ghi chú:

1. Kantō: là món hầm truyền thống của Nhật, hầm đồ ăn trong nước cốt dashi nêm shoyu (tương dầu) để có vị mặn.

Chương 11

Sau khi chia tay Phùng Nhất Nhất để về nhà, đi được nửa đường thì Tử Thời cố ý rẽ vào siêu thị.

Ngày hôm qua, lúc anh ấy nấu cơm đã nói “Em tưởng anh cũng giống em sao?”, mặc dù đó là câu nói đùa, nhưng làm cho Tử Thời áy náy không yên, dù gì cô cũng là con gái, không có lý nào lại bắt anh nấu cơm cho cô ăn cả.

Nếu đã ở bên cạnh anh thì dù sao cô cũng phải làm cho anh chút chuyện.

Mặc dù cái gì cô cũng không biết.

Xách túi lớn túi nhỏ nguyên liệu nấu ăn từ siêu thị đi ra, Tử Thời còn nghiêm túc mua thêm một quyển sách dạy nấu ăn gia đình, đáng tiếc là sau khi trở về nhà đảo lên xuống một hồi cô vẫn cảm thấy chưa thể bắt tay vào làm được, tại sao sách dạy nấu ăn này lại không viết vụn lửa bếp ga như thế nào nhỉ?

Tử Thời xám mặt mở máy tính lên tra.

Sau cô cũng nghĩ ra biện pháp, lợi dụng đầy đủ đồ dùng nhà bếp - dùng lò vi sóng chưng một quả trứng gà, dùng nồi cơm điện nấu hai bát lớn canh cà chua trứng, sau khi cô nấu canh xong, càng đánh càng hăng tiếp tục dùng nồi cơm điện nấu... bánh sủi cảo đông lạnh.

Thịnh Thừa Quang tan tầm trở về nhà, vừa vào cửa đã ngửi được hương vị kì lạ của bánh sủi cảo đông lạnh, tuy có hơi ngán nhưng lòng anh lại ảm áp một cách kỳ lạ.

Anh đổi giày đi vào nhà, ngang qua phòng ăn nhìn thấy trên bàn có một bát đậu hũ giống như trứng gà chiên, bên cạnh một trái một phải là hai bát canh trứng gà cà chua lớn. Nhưng là hai món đồ ăn cũng không còn nóng, anh lắc đầu cười rộ lên, đi vào bếp tìm người.

Trong phòng bếp giống như vừa có đại chiến xảy ra, trên bồn rửa là một đống vỏ trứng, một ít nguyên liệu nấu ăn vương vãi, trên mặt sàn là hai quả trứng bị vỡ tung, nhìn rất thê thảm. Vợ anh, Tử Thời đang quay lưng về phía cửa, trong tay cầm một con dao phay giơ lên cao, lông mày của Thịnh Thừa Quang nhảy dựng lên, cô kêu rên một tiếng rồi dùng sức chặt xuống - một cái đầu con gà đông lạnh bay tới. Thịnh Thừa Quang vội vàng nghiêng đầu tránh đi.

Còn Tử Thời sau khi chặt rơi đầu gà thì thở mạnh một hơi, lại tiếp tục giơ cao cái dao, Thịnh Thừa Quang vội vàng ba chân bốn cẳng chạy qua nắm lấy cổ tay cô ngăn con dao lại.

“Cô gái ngu ngốc này! Em làm gì thế?” Anh buồn cười hỏi: “Em đang chặt thịt gà sao? Người không biết còn tưởng là em đang phân thây nó ấy chứ!”

Tử Thời: “... Một chút, thật ra... thì cũng không sai biệt lắm!”

Đây là lần đầu tiên trong đời cô đối diện với một con gà, nói chuyện cũng lắp bắp, Thịnh Thừa Quang nghe thấy bỗng bật cười, tâm tình cũng trở nên rất tốt, “Đưa dao cho anh”, anh lấy dao trong tay Tử Thời, nhân cơ hội hôn cô một cái, dịu dàng lại ra vẻ thân sỹ hỏi: “Xin hỏi đại tiểu thư, cô muốn chế biến nó như thế nào?”

“Em muốn hầm canh gà.” Tử Thời tất nhiên muốn phát huy hết mức tối đa công dụng của nồi cơm điện. “Nhưng nồi không nhét vừa toàn bộ con gà”.

Thịnh Thừa Quang nhìn con gà trên thớt, yên lặng thờ dài nói: “Lấy tạp dề mặc cho anh”.

Lần này sẽ giúp cô gái ngốc này nấu canh gà một lần vậy.

Tử Thời lấy tạp dề xuống đeo vào cho anh, đứng một bên nhìn anh chặt mấy dao vừa mạnh, chính xác, làm xong con gà, sau đó lấy muối xát qua bỏ vào trong nồi hầm cách thủy.

Anh để lại hai miếng ức gà, nhanh nhẹn băm nhỏ, trộn với bột, lại thái nấm sau đó bỏ tất cả vào canh trứng gà cà chua mà cô làm. Cho lửa lớn, sau khi sôi thì vặn nhỏ lại, đổ hai bát canh vào nồi, nấu đến khi nổi bọt phát ra tiếng “ùng ục, ùng ục”, Thịnh Thừa Quang rắc thêm ít bột tiêu phía trên, lấy thìa múc một ít thổi nguội rồi đưa cho Tử Thời nếm... hương vị tuyệt ngon làm cho Tử Thời im lặng rơi lệ đầy mặt.

Chuyện này... thật không công bằng?!

Anh lại lấy bánh sủi đông lạnh mà cô làm lộn xộn có thể nhìn thấy nhân bên trong ra, cho vào trong chảo chiên đều, đến khi mỗi mặt đều có màu vàng óng ánh tỏa mùi thơm nức, cô cắn thử một miếng, giòn giòn ăn thật ngon!

Thịnh Thừa Quang nấu cơm, Tử Thời đứng bên cạnh nhìn, xong còn kéo góc áo của anh theo phía sau mong anh xoay qua xoay lại. Lúc ăn bánh sủi cảo, bởi vì nóng nên cô cầm bằng cả hai tay, ăn xong không để ý lại kéo vạt áo anh, anh đang sắp bánh vào đĩa thì dừng lại, cúi đầu nhìn áo sơ mi trắng dính đầy dầu do móng tay của mình...

Tử Thời giật mình thấy bản thân đã làm sai, lập tức rút tay giấu sau lưng, đáng thương nhìn anh... Thịnh Thừa Quang nghĩ nếu lúc này cô có cái đuôi sẽ ra sức vẫy thật mạnh mẽ.

Anh bắt đắc dĩ rút khăn giấy lau mấy đầu ngón tay dính mỡ của cô, trong lòng nghĩ thầm mình đi nuôi đứa trẻ hay là thú cưng vậy?

Nhưng tại sao anh lại không thấy phiền phức tí nào?

Hôm nay nếu đổi lại là Tạ Gia Thụ dám mè nheo với anh như vậy, thì sớm đã bị anh xách cổ áo ném ra khỏi cửa rồi. Nhìn áo sơ mi trắng bị nhiều vết dầu chấm, nguyên liệu nấu bữa tối thì ngổn ngang, nhưng anh lại cảm thấy không hề mất hứng?

Ngược lại trong lòng lại thấy ấm áp, thỏa mãn.

Không muốn nghĩ nhiều, cảm giác kì lạ này làm Thịnh Thừa Quang khó chịu, cho nên lúc đi ngủ cũng không quan tâm cô hôm qua mới biết mùi đời, hung hăng đè ép cô dưới thân.

Tử Thời vẫn rất trúc trắc, mặc dù cả người bị anh hôn đến nổi màu hồng nhạt, nhưng đối mặt với lúc anh đi vào, cô vẫn không chịu nổi mà co người lại hướng lên trên, trong miệng râm rì, dáng vẻ muốn khóc nhưng lại không khóc quả thực làm người ta muốn hành hạ cô đến chết!

Thịnh Thừa Quang sợ mình sẽ bị dáng vẻ này của cô làm cho phát điên, sợ mắt Chân Hồng của mình nói sẽ làm cô bị thương, đành phải lật cô lại.

Cũng có thể là do ấn tượng đêm qua, nằm úp sấp như vậy khiến cô không còn sợ, còn dám chủ động quay đầu hôn anh, mút lấy đầu lưỡi mềm mại của anh, ngón tay của anh vuốt ve phía dưới cũng không kháng cự, cái miệng nhỏ còn khẽ lui về sau cọ sát anh... trong lòng Thịnh Thừa Quang nóng lên, xấu xa nghĩ: cô gái nhỏ, em thật xinh đẹp!

Ngón tay không để cô kịp thích ứng, rút ra sờ soạng phía trước nhào nặn... viên đậu nhỏ giống cô vừa then thùng lại vừa nhiệt tình. Ngón tay anh ấn, xoa nhẹ hai cái làm cả người cô rung động như có điện chạy qua, vặn vẹo thắt lưng kẹp hai chân, cúi đầu kêu nhỏ: “Không được, không cần như vậy...”

Trên người Thịnh Thừa Quang cũng đều đã sôi lên rồi! Vật chọc giữa hai chân cô căng lớn đáng sợ, cô chuyển động hơi cọ sát tới một chút cũng khiến anh muốn hút khí lạnh, phải ép bản thân suy nghĩ việc khác mới không giao cho cô ngay lập tức... Anh chợt phát hiện: ngay từ đầu không phải là chuyện tư thế cơ thể như thế nào, mà chính là anh hoàn toàn không chịu nổi dáng vẻ mềm mại yếu ớt rồi lại tỏ vẻ cố gắng nghênh hợp của cô.

Rõ ràng cô rất sợ hãi việc này, cố gắng cự tuyệt anh như vậy, Thịnh Thừa Quang không chịu nổi loại một lòng nghênh hợp này.

Nhưng lòng người thật sự rất kỳ lạ, càng cảm giác cô hoàn toàn tin tưởng, anh lại càng không nhịn được muốn hung hăng bắt nạt cô. Cổ tay bị hai chân cô kẹp chặt nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc anh chuyển động ngón tay, anh ấn dùng sức nhào nặn chỗ kia, nhào nặn làm cả người cô run run, thở gấp giống như muốn ngất đi.

Thịnh Thừa Quang cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tử Thời vô lực bắt lấy cổ tay vừa kéo vừa đẩy của anh, nhưng về việc này cô đâu đủ sức, ngược lại còn bị anh cầm tay kéo xuống... Cô nhỏ giọng thét chói tai, chạm đến chỗ đó thì giống như bị phỏng muốn rút tay về, nhưng Thịnh Thừa Quang làm sao có thể bỏ qua cho cô? Cầm tay cô thật chặt, rồi đưa vật ấy của mình ở giữa hai đùi cô bỏ vào trong tay cô, dạy cô sờ.

Đây rõ ràng là bắt nạt cô... Tử Thời xấu hổ muốn khóc, nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào nhưng lại không biết phải nói gì, Thịnh Thừa Quang nhân cơ hội dụ dỗ đầu độc cô: “Bảo bối... ngoan, nói cho nó... đi vào.”

Cái gì đi vào?

Anh cầm tay cô nắm lấy vật kia, còn có thể là cái gì đi vào chỗ nào nữa?!

Đánh chết Tử Thời cũng không nói ra!

Nhưng anh thực rất xấu xa, lại có kiên nhẫn, thấy cô không nói gì anh liền tiếp tục cọ xát, Tử Thời bị anh giày vò không chịu nổi, tay run run cầm lấy vật kia, dẫn tới để ở nơi đó của mình, như vậy anh chỉ cần động eo một cái là có thể đi vào! Nhưng anh không làm thế. Tiếp tục dùng cứng rắn cọ cô, dùng ngón tay hành hạ cô phía dưới, cọ xát làm cô sắp hồng mắt, kẹp chân khóc lóc run rẩy nói: “Thịnh Thừa Quang... đi vào...”

Nghe được lời anh muốn, mới hài lòng không đợi thêm động thất lung đi vào.

Chậm rãi, kiên quyết đẩy mạnh vào chỗ sâu nhất, Tử Thời bị tra tấn đã lâu giờ toàn thân giống như được thông suốt, vừa căng trương vừa thoải mái, không biết nên làm như thế nào mới phải, ngón tay bầu chặt lấy ga giường, thân thể cô không ngừng co rút rung động.

“Hô! Bảo bối...” Thịnh Thừa Quang cũng vô cùng sáng khoái, hơi thở nóng như lửa cắn vào vành tai cô, “Thoải mái không?”

Trước mắt Tử Thời mơ hồ rất nhiều ánh sao sáng lạng, đôi môi im lặng run rẩy, không nói ra được chữ nào. Thịnh Thừa Quang cho là cô cố ý chịu đựng không lên tiếng, trong lòng sinh tà ác, giữ chặt eo nhỏ như nắm tay của cô va chạm chạy nước rút một lúc, va chạm làm ánh sao trước mắt cô lớn dần, ngẩng đầu cả người run run mấy giây, rồi ngất đi.

Thịnh Thừa Quang thoải mái gằm nhẹ đâm tới mạnh mẽ liên tiếp, chợt cảm thấy người phía dưới mềm nhũn... Anh ảo não không thôi, tự trách bản thân tại sao lại làm cho cô ngất đi vậy?

Cô không có phản ứng, anh cũng không dùng nhiều sức mạnh, nhân lúc tình trạng tối nay của cô tốt, ôm người cô lật lại mặt đối mặt, lại động thân chiếm lấy cô, một lúc tùy tiện chạy nước rút, thở mạnh đổ gục trên người cô...

Tử Thời đêm nay mơ đẹp, mơ thấy chú gấu của cô.

Chú gấu bởi vì yêu bầu trời ban đêm đầy sao cùng trăng sáng, từ trong rừng rậm đi ra, nó tìm được một hồ nước nhỏ, nằm xuống bên hồ, như thế thì mỗi đêm nó cũng sẽ được gặp ánh trăng trên mặt hồ.

Cho dù ngày mai trăng lặn mặt trời lên như cũ, đã từng có ban đêm như vậy cũng không tính đã sống uổng phí.

Giấc mơ ngọt ngào cùng màn đêm lui dần, ngoài kia ánh mặt trời đang dâng lên, Tử Thời tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm úp sấp trong ngực Thịnh Thừa Quang.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt đang ngủ của anh, bình thường là vẻ mặt lạnh lùng, lúc này nhìn anh giống như đứa bé, hiền lành lại yên bình.

Tử Thời hạnh phúc không muốn cử động, cứ nằm úp sấp trong ngực anh như vậy say mê nhìn anh ngủ.

Thịnh Thừa Quang một đêm này cũng ngủ rất ngon, khi tỉnh lại thấy trong lòng thoải mái không nói nên lời. Mở mắt ra, là đôi mắt trong suốt của cô gần trong gang tấc, không làm gì khác chỉ chuyên tâm nhìn anh, cũng không biết đã tỉnh bao lâu, cô gái ngọc của anh.

Anh hơi cong môi cười, miệng không phát ra tiếng mà làm khẩu hình nói với cô: “Chào buổi sáng, hôn một cái.”

Tử Thời hé miệng cười, vươn tới hôn trên môi anh một cái. Khẽ di chuyển cô mới phát hiện ra là mình đang mở rộng hai chân nằm sấp trên người anh ngủ, hơn nữa phía dưới một trận... nóng hầm hập ào ào chảy ra từ trong cơ thể, cô kẹp chân nhảy xuống giường cuống quýt chạy vào phòng tắm, trong lòng hối hận vì vừa rồi cảm thấy anh là đứa trẻ.

Làm gì có đứa trẻ nào tà ác như vậy chứ!

Chương 12

Trong nhà Thịnh Thừa Quang so với chỗ ở của Tử Thời quả thực là quá nhỏ, căn biệt thự ba tầng mà Tử Thời đang ở kia có khoảng mười hai phòng, tầng dưới cùng và phòng khách chắc cũng lớn hơn toàn bộ nơi này của Thịnh Thừa Quang.

Nhưng biệt thự ấy có nhiều phòng hơn nữa thì Tử Thời cũng chỉ có thể ngủ một mình ở trong đó, phòng khách chỗ đó có lớn hơn nữa cũng chỉ có một mình cô đi lại, chỗ này lại có Thịnh Thừa Quang, cô cực kỳ thích nơi này!

Thích đến nỗi không muốn ra khỏi cửa, mỗi ngày giống như làm tổ ở trong nhà.

Hiện tại mỗi ngày Thịnh Thừa Quang về nhà, đẩy cửa là có thể nghe được hoặc thấy được tiếng động của cô: đôi khi là vừa mới giặt sạch quần áo đầy cả máy giặt, nhưng cô không biết trước khi giặt phải phân loại quần áo, áo lót với quần áo sơ mi đều bỏ chung vào bên trong túi giặt, cho nên áo sơ mi của Thịnh Thừa Quang lúc nào cũng vướng với áo lót của cô thành một, cô liền thở hắt hắt kéo toàn bộ ra ngoài. Cô nấu cơm trong phòng bếp bao lâu, vẫn không biết dùng bếp gas, cũng vì sợ lúc xào thức ăn dầu bắn tung tóe, liền nhìn chăm chú cái nồi cơm điện gắng sức giày vò, thứ gì cũng thử cắt thành miếng bỏ vào nấu một chút.

Có người như vậy bên cạnh, quả thật không thể nói không phiền phức, hơn nữa Thịnh Thừa Quang độc lập từ nhỏ, cho tới bây giờ đều chăm sóc bản thân thoải mái một cách thỏa đáng, vẫn là lần đầu tiên anh tiếp cận cuộc sống không có phẩm chất như thế này.

Nhưng... nhưng so với căn phòng yên tĩnh gọn gàng ngăn nắp trước đây thì anh lại cảm thấy như bây giờ cũng không tồi.

Quần áo giặt nếu biến dạng có thể mua lại, anh có thể nấu ăn rất khá ăn rất ngon. Còn cô gái góc của anh - chỉ cần đứng bên cạnh dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh là được rồi!

Thật ra lúc đầu một phần chỉ là chăm sóc, thời gian đầu nguyên nhân có thể cũng chỉ là do trong lòng có một chút thương xót, nhưng lòng người là thứ rất khó không chế, không ý thức được càng lúc càng nhiều, cũng không biết lúc nào thì những ranh giới này bắt đầu mơ hồ, dần dần biết thành yêu thương, thậm chí là cung chiêu.

Tử Thời được anh cung chiêu đến choáng váng đầu óc, hoàn toàn đã ném căn phòng lớn mà mình ở ra sau đầu rồi.

Thật ra thì trong căn nhà lớn đó ngoài cô còn có một thím ở cùng, mỗi ngày phụ trách quét dọn nấu cơm cho cô, nhưng gần như thím ấy chưa bao giờ nói chuyện với cô, nhiều năm qua cũng chỉ để ý đến ăn mặc của cô thật tốt để không bị bệnh, chuyện khác một mực không hỏi đến. Trước đây cũng từng có mấy ngày mấy đêm Tử Thời ở bên ngoài dạo chơi, sau khi trở về ánh mắt của thím ấy cũng giống như khi cô còn ở nhà tối hôm qua.

Lần này cũng thế, nhiều ngày như vậy cô không trở về cũng không hề đi tìm cô.

Ngược lại nhà hàng xóm bên cạnh Diệp Kỳ Viễn, gọi điện thoại đến giọng điệu có chút sốt ruột hỏi cô đã đi đâu, nói rằng bà nội của anh đã hỏi nhiều lần mấy ngày nay.

Tử Thời ấp úng, cô chưa kịp nghĩ ra lý do, Diệp Kỳ Viễn đã đoán được: “Có phải cô kết giao với bạn trai ở bên ngoài?”

“... Ừ”. Tử Thời không nghĩ ra được lời nói dối, thừa nhận.

Diệp Kỳ Viễn bật cười một tiếng, dạy dỗ cô: “Còn nhỏ tuổi đã không lo học cho giỏi, bao nhiêu tuổi rồi mà đi học người khác kết giao bạn trai - lên giường với anh ta chưa?”

Tử Thời: “... Ặc...”

Diệp Kỳ Viễn hung dữ mắng cô một câu: “Cô làm các biện pháp an toàn cho tôi! Nghe thấy không! Sau này cô mang bầu đừng có tới tìm tôi đưa cô đi phá thai nhé!”

Diệp Kỳ Viễn nhắc nhở một câu giống như sấm sét giữa trời quang, Tử Thời nghe xong trợn tròn mắt.

Trước đây hình như cô cũng biết loại chuyện này một chút, nhưng theo Thịnh Thừa Quang vui vẻ như vậy, cô hoàn toàn không nghĩ tới việc này. Bây giờ suy nghĩ một chút, quả thật mỗi lần anh đều trực tiếp vào bên trong cô...

Bị Diệp Kỳ Viễn châm chọc mắng một trận, Tử Thời khúm núm để điện thoại xuống, vội vàng đi mở máy tính.

Cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra qua một lần, cô nhảy dựng lên cầm ví tiền đi siêu thị, mua về... Một túi lớn áo mưa đủ loại kiểu dáng.

Cô không biết chọn mua thứ này như thế nào, da mặt lại mỏng, lập tức nhanh chóng lấy trên giá mỗi loại hai hộp.

Đến tối lúc Thịnh Thừa Quang chạm cô, cô giãy dụa vuron tay lấy đồ giấu ở dưới gối ra, đẩy đẩy đầu đang vùi bên cổ cô, cho anh xem: “Này, cái này!”

Người đàn ông nhiệt tình đang ôm cô hơi thở như lửa, ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồ trên tay của cô, anh thẳng lưng hung hăng đẩy vài cái, mạnh mẽ đẩy thứ mà bởi vì lúc trước thương tiếc cô mà vẫn không đụng vào chỗ sâu nhất... Hô! Cái loại chặt chẽ sít sao này, cảm giác bị nơi mềm mại đó từng chút một từng chút một hút lấy - Thịnh Thừa Quang đau nhức thở dài một tiếng, càng mạnh mẽ đâm tới.

Tử Thời mềm mại kêu một tiếng, bất ngờ không kịp chuẩn bị... Cô mắt hôn khê mở miệng, tiêu cự hai mắt tan dần, không cầm nổi hộp đồ trong tay, làm nó rơi xuống trên giường.

Thịnh Thừa Quang đưa tay gạt hộp bao cao su xuống trên mặt đất, sau đó nắm hai cổ tay cô đè trên gối, anh cúi người hôn cái miệng mềm mại đang rên rỉ của cô, thân dưới hung hăng va chạm cô vừa mạnh lại vừa sâu, làm phương thức như thế anh thật không khống chế nổi, chóng đờ cô hung hăng mấy cái...

Nóng quá... hai chân Tử Thời đạp đạp vô lực, chán nản ngã xuống.

Qua hồi lâu Thịnh Thừa Quang mới buông cô ra, Tử Thời bị anh làm đã muốn mê man, mắt nhắm hờ nằm vô lực dưới thân anh thở hổn hển.

Thịnh Thừa Quang liếm liếm môi cô, khàn giọng hỏi: “Người nào cho em thứ này?”

Anh hỏi ba lần Tử Thời mới nghe rõ, hơi thở yếu ớt trả lời: “Mua... Em tự mua...”

Trong bóng tối hình như Thịnh Thừa Quang cười một tiếng.

Anh phủ ở trên người cô nghỉ ngơi một lúc, đứng dậy bật đèn lên, kéo ngăn tủ đầu giường ra, vừa nhìn bên trong quả nhiên hơn nửa ngăn kéo đều là thứ này, ngón ngang các loại kích cỡ hương vị nào cũng có.

Anh cầm một cái lên, nhìn phía trên một chút thì thấy viết rõ ràng là hương vị chuối, khi mở ra đúng là có mùi chuối ngọt, Thịnh Thừa Quang bỗng nhiên thấy thú vị, kéo tay cô qua nói: “Tới đây! Anh dạy cho em cách dùng như thế nào.”

“Không cần!” Tử Thời rút nhanh tay về: “Cái này là... là cái dùng cho lúc đó!”

Thịnh Thừa Quang chau chau mày, cúi người ngăn chặn môi cô hôn một lúc, lập tức lại bắt lấy tay cô đi sờ anh: “Được rồi, ngay bây giờ có thể dùng, tới đây đi!”

“...” Tử Thời khóc không ra nước mắt, “Này, cái đó là cho anh dùng mà!”

“Đúng vậy. Nhưng anh dùng chỗ nào đây?” Thịnh Thừa Quang nhàn nhã hỏi cô.

Tử Thời: “...”

Giáo sư Thịnh: “Đến đây nào? Người bạn nhỏ...”

Lần hoạt động hoàn toàn mới này giáo viên hoạt động rất lâu. Quá nửa ngăn kéo bao cao su bị đổ trên giường tạo thành một đống lớn, toàn bộ đều bị mở ra, trong đó những số nhỏ tất nhiên không có đất dụng võ, số trung... Cũng rất miễn cưỡng, ngược lại số lớn có thể dùng, mỗi hương vị giáo sư Thịnh đều chọn một cái, sau đó để cho học trò của anh giám định xem hương vị ngọt ngào miêu tả bên ngoài bao có đúng là thật hay không.

Tử Thời bị anh trêu chọc mặt đỏ sấp rỉ máu, run rẩy dùng chăn che đầu, sắp khóc đến nơi. Bỗng nhiên Thịnh Thừa Quang yên lặng, Tử Thời sợ hãi lộ đầu từ trong chăn ra, chỉ thấy trong tay của anh cầm một cái phía trên viết: số, nhỏ, đặc biệt.

Thịnh Thừa Quang cầm miếng “Số nhỏ đặc biệt” kia nướng mày nhìn sang, trái tim Tử Thời run lên, ô ô ô... “Em... lúc mua em không có nhìn! Em không biết cái này cũng có cỡ! Không biết!”

“Ừ.” Giọng nói Thịnh Thừa Quang dịu dàng khẳng định cô không biết chính là không có tội, “Em chỉ mới cùng anh, quả thật cũng không biết hình dạng số trung với số nhỏ trông như thế nào.”

Tử Thời ra sức gật đầu!

“Đáng tiếc em cũng không còn cơ hội biết rồi.” Giáo sư Thịnh thương tiếc nhìn cô nói: “Nhưng mà không sao, bảo bối, anh có thể đại khái cho em cảm giác một chút.”

Anh cười gian ác đến như vậy, cho dù Tử Thời nghe không hiểu lời anh nói nhưng cũng biết chắc chắn là không tốt! Cô vội vã trốn vào trong chăn!

Nhưng mà lần này Thịnh Thừa Quang không tới vén chăn của cô.

Tử Thời nắm thật chặt chăn trên đầu, đang căng thẳng như vậy, đột nhiên tay anh vói vào từ phía dưới...

“Anh... anh, đừng!” Cô xấu hổ khép chân lại, vừa đúng lúc kẹp lấy cổ tay anh, ngón tay thon dài của đàn ông nhanh nhẹn dò xét đi vào, một ngón, hai ngón, ba ngón... thân người từ sau lưng cô dính sát, ôm cả cô và chần vào trong ngực, thân mật cắn vành tai cô thở hên hên dạy: “Em xem, kém như vậy một chút là số nhỏ, ah... Thật chặt... Như vậy là số trung, á... Thả lỏng một chút bảo bối, số trung không động được...”

Cuối cùng Tử Thời nắm cổ tay anh giữa hai chân, khóc cầu xin anh: cô không cần học.

“Thật?” Thịnh Thừa Quang thật sự nghi ngờ, hơn nữa rất không bằng lòng. Tử Thời gật đầu liên tục, bất cứ giá nào chủ động đưa tay chặn anh lại...

Nhiều bao tránh thai đủ hương vị như vậy, đến sau cùng thì một cái cũng không dùng tới. Dư âm vừa đi qua, Tử Thời mệt mỏi nằm úp sấp trong ngực anh, một ngón tay cũng không cử động được, Thịnh Thừa Quang vẫn còn chưa vừa ý, nhéo cái mũi nhỏ vênh lên của cô chơi một lúc, nắm tay cô đan mười ngón tay vào nhau đưa tới bên môi hôn nhẹ nhàng.

Anh nghĩ lại hôm nay cô làm những việc này liền buồn cười, lúc cười hơi thở nóng nóng phun trên tay cô, tê tê dại dại: “Đồ ngốc, tại sao em có thể cái gì cũng không biết vậy? Tiêu tiền lung tung, không biết nấu cơm, ban ngày ở nhà đêm thì ra ngoài... Ngay cả mua thứ này cho đàn ông cũng có thể làm.”

Rõ ràng là đang trách mắng cô, nhưng nghe giọng điệu anh lại giống như đang rất vui?

Tử Thời khó khăn mở mắt, ngỡ ngàng một lúc nói: “Nhưng mà không ai dạy cho em cả...”

Cô vẫn luôn một mình, tiền có tiêu cũng không hết tất nhiên nghĩ cần cái gì thì đi mua, không có người nào nói chuyện với cô, không có người nào chơi cùng cô, nếu mệt thì đi ngủ, đói bụng thì dậy đi tìm đồ ăn... Thời gian nhiều như vậy, tất cả đều trống không, dù sao cũng không có ai quan tâm cô. Cho đến bây giờ cũng chưa từng có ai dạy cô phải tiêu tiền như thế nào cho đúng, nấu cơm, ăn uống, làm việc và quy luật nghỉ ngơi.

Không có ai... Cho đến bây giờ rốt cuộc có anh.

Thịnh Thừa Quang yên lặng, đột nhiên hỏi: “Vậy em vẽ tranh là ai dạy em?”

Tử Thời im lặng trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Em tự biết.”

Thịnh Thừa Quang không nói.

Anh không nói lời nào Tử Thời liền sợ, đợi một lúc, cô cố gắng hướng lên trên cọ xát, ôm lấy cổ anh thật chặt chạm vào anh, âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại lấy lòng nói: “Em sẽ học, mỗi thứ đều học, anh đừng chán ghét em... Được không?”

“Không cần học”. Anh dịu dàng trả lời, giọng nói có phần chua chát, hôn lên trán cô, thấp giọng nói: “Sau này đi theo anh, ở bên cạnh anh em vẫn có thể như vậy.”